

L'escultora caldenca Carme Raurich

Carme Raurich va ser una escultora de Caldes de Malavella nascuda el 8 de gener de 1920 a Can Forn, una casa situada al carrer de les Roques, just davant del Balneari Soler, actualment desaparegut. Era filla d'Esteve Raurich Roig i de Narcisa Saba Gultresa i tenia dues germanes menors, Lluïsa i Isabel, que també van ser artistes.

TEXT > XÈNIA SANCHO ESPIGULÉ

Raurich va començar els estudis a l'Escola d'Art la Llotja l'any 1940 i els va finalitzar l'any 1953. Va ser una alumna notable i, inclús, el seu professor Vicenç Navarro la va recomanar a compradors.

Mentre encara estudiava, Raurich es va presentar al concurs que l'Ajuntament de Girona va convocar l'any 1949 per tal de col·locar una font a la plaça Marquès de Camps. El guanyador del concurs va ser Francesc Torres Monsó amb l'escultura Les delicioses foques, que encara es troba a la plaça. Carme Raurich va aconseguir el segon accèssit del premi i el tercer accèssit fou per Domènec Fita. Aquest fet evidència que l'escultora estava al nivell d'aquests dos grans artistes gironins i a partir d'aquí va accedir al cercle artístic de Girona.

Carme Raurich va ser becària de la Diputació de Girona ja des dels inicis dels seus estudis i fins que va emigrar a l'Argentina. L'escultora caldenca va participar en diverses exposicions a la ciutat de Girona, la primera a la Sala Municipal l'any 1951. L'any 1952 va participar en el I Concurs de Pintura i Escultura de la Diputació de Girona i va ser guardonada amb el tercer premi d'escultura, gràcies a les tres peces que va presentar: Estudi de cap, Les heroïnes de Santa Bàrbara i Lenamorada. A més de les tres escultures anteriors, la Diputació de Girona també va adquirir de Raurich les peces Nu de dona, Civitas Inmortalis i una figura sense títol que podria tractar-se d'una escultura desapareguda anomenada El Roce. Aquestes escultures avui en dia es guarden a la

reserva del Museu d'Art de Girona, excepte l'Estudi de cap, del qual se n'ha perdut el rastre.

Raurich també va fer carrera a Barcelona, la ciutat on va dur a terme la seva primera exposició individual. Va ser l'any 1951 a la Galeria Argos de Barcelona, actualment inexistent, des del 21 d'abril fins al 4 de maig. Va presentar-hi vint-i-vuit obres en total, d'entre les quals hi havia escultures diverses, retrats i relleus de diferents materials. La introducció del catàleg d'aquesta exposició la va escriure l'important artista i crític d'art Josep Maria de Sucre, amb qui Raurich va mantenir una bona relació d'amistat.

Aquesta primera exposició individual va rebre molt bones crítiques per part de la premsa barcelonina, que seguien amb la resta d'exposicions que l'escultora realitzaria a la capital. A Barcelona també es va presentar en diversos concursos, amb la majoria dels quals va aconseguir accèssits. El que més destacava la crítica sobre l'escultora era la destresa artística que presentava amb la seva jove edat. A Girona, mossèn Carles de Bolòs va donar a conèixer a Raurich a través de la seva columna de crítica d'art al diari Los Sitios.

Carme Raurich utilitzava l'estil clàssic i acadèmic per produir les seves escultures, una característica que agradava molt als crítics de la postguerra, ja que era l'estil acceptat pel règim de Franco. Tot i això, la majoria de crítics no van saber veure que l'escultora estava creant un imaginari basat en les dones i el seu món més íntim.

Raurich esculpia noies, algunes vestides i d'altres nues, a més de dees-

Carme Raurich en una exposició. Autor desconegut (ca. 1950). Ajuntament de Caldes de Malavella

ses mitològiques. El seu objectiu no era presentar aquestes dones com objectes bells, tal com normalment s'havia fet amb la figura de la dona durant la història de l'art, sinó que pretenia incidir en el món més natural i íntim de les dones.

Una altra constant en el seu repertori escultòric són les Verges amb el Nen. Raurich va crear dues Verges per a ser col·locades en espais públics, Virgen del Rosario i la Puríssima Immaculada Concepció. La primera es va col·locar a la fornícula del portal d'entrada a la muralla de Pals i la segona a la fornícula de la façana de la Casa Febrer a Vic. Ambdues escultures encara romanen en aquests espais. Les maternitats de Raurich són naturals, íntimes i tendres, clarament produïdes des del punt de vista d'una dona.

A més, l'escultora va saber representar la valentia en les dones prenent d'inspiració la història de Les heroï-

nes de Santa Bàrbara que van lluitar a la Guerra del Francès. L'escultura presenta tres dones lluitadores, una imatge molt poc vista durant la història de l'art.

L'any 1954 l'escultora va rebre una beca per part de la Diputació de Girona per a viatjar a l'estranger. Carme Raurich va escollir l'Argentina i amb ella van anar-hi també la seva mare i la germana Isabel (el pare va morir l'any 1952). Les Raurich van ser empeses a emigrar a l'Argentina per la seva germana Lluïsa, que ja feia uns anys que hi vivia amb el seu marit.

Raurich es va instal·lar a Córdoba i allà va entrar en contacte amb els grups de catalans residents a l'Argentina, com el Club Català, que va propagar les escultures de Raurich tant en exposicions com en articles de premsa. A l'Argentina l'escultora va participar en múltiples exposicions i totes van tenir bona rebuda, però el seu estil artístic va començar a evolucionar cap a l'abstracció de les formes. Encara eren les dones

les que protagonitzaven les obres, però Raurich les representava en essència, tal com es pot contemplar a l'obra Carmen Amaya, en què la ballarina és esculpida en forma d'espiral mentre balla flamenc. L'artista va dedicar aquesta peça al seu amic i important crític d'art Sebastià Gasch.

Aquest canvi estilístic segurament va ser degut a un major sentiment de llibertat creativa que l'artista va trobar a l'Argentina, ja que a Espanya, durant el primer franquisme, l'art estava condicionat a les lleis de l'academicisme. Malauradament, aquesta llibertat que l'escultora va gaudir a l'Argentina va finalitzar amb el cop d'estat del general Videla, l'any 1976. A partir d'aquesta data la informació que hi ha sobre Carme Raurich és molt limitada, però encara va participar en alguna exposició amb relleus que expressaven l'angoixa i el dolor d'aquest període tan obscur de la història de l'Argentina.

L'última notícia que s'ha pogut tro-

bar de l'escultora és que l'any 1991 ella i les seves germanes van obtenir la doble nacionalitat catalana i argentina, potser amb ànims de tornar a la terra natal.

Carme Raurich va tenir sempre el desig de dedicar-se plenament a l'escultura renunciant així a una vida fàcil i ja marcada per la societat a totes les dones: contraure matrimoni i formar una família. Ella mateixa va explicar al periodista Manuel Brunet que va haver de ser molt forta per posar al davant la seva carrera professional. Al final ho va aconseguir.

GESTIÓN INMOBILIARIA
Dominic Almaraz S.L.

¿VOLS LLOGAR O VENDRE CASA TEVA?
¿BUSQUES CASA PER LA ZONA?

**CONSULTA
LES NOSTRES
OFERTES**

- ✓ Ens avalen més de **20 anys** d'experiència en el sector
- ✓ Fem **valoracions d'immobles**
- ✓ Realitzem **cèdules d'habitabilitats i certificats energètics a molt bons preus**

T. 972 165 699 / 634 758 451 | Avda Sant Jordi, 8 | Maçanet de la Selva
www.g-inmobiliaria.com | dominic@g-inmobiliaria.com